

- 2) Czy art. 5 i 11 dyrektywy 2008/115 oraz art. 20 TFUE w związku z art. 7 i 24 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, zgodnie z którą sytuacja osobista i rodzinna obywatela państwa trzeciego nie podlega zbadaniu przed wydaniem decyzji o zakazie wjazdu i pobytu ze względu na to, że pobyt tej osoby, członka rodziny obywatela Unii, stanowi rzeczywiste, bezpośrednie i poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego tego państwa?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie:

- 3) Czy art. 20 TFUE i art. 5 i 13 dyrektywy 2008/115 w związku z art. 20 i 47 karty praw podstawowych, jak również motyw 22 dyrektywy 2008/115, który ustanawia jako kwestię nadrzędną obowiązek [uwzględnienia dobra] dziecka, oraz motyw 24 tej dyrektywy, który wymaga zagwarantowania praw podstawowych i zasad uznanych w tej karcie, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy sąd krajowy stwierdzi, na podstawie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, że prawo państwa członkowskiego lub oparta na nim praktyka organów do spraw cudzoziemców są sprzeczne z prawem Unii, sąd ten może przy badaniu podstawy prawnej decyzji o zakazie wjazdu i pobytu uwzględnić, jako prawo nabyte skarżącego w niniejszej sprawie, okoliczność, że zgodnie z szabád mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (ustawą I z 2007 r. o wjeździe i pobycie osób posiadających prawo do swobodnego przemieszczania się i zamieszkania, zwaną dalej „ustawą I z 2007 r.”) skarżący spełnia przesłankę niezbędną do zastosowania § 42 tej ustawy, to jest przez ponad 10 lat przebywa zgodnie z prawem na Węgrzech, czy też sąd ten, dokonując kontroli podstaw do wydania zakazu wjazdu i pobytu, powinien oprócz uwzględnienia sytuacji rodzinnej i osobistej bezpośrednio na art. 5 dyrektywy 2008/115 wobec braku uregulowania tej kwestii w harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (ustawie II z 2007 r. o wjeździe i pobycie obywateli państw trzecich, zwanej dalej „ustawą II z 2007 r.”)?
- 4) Czy jest zgodna z prawem Unii, w szczególności z prawem do skutecznego środka odwoławczego zagwarantowanym w art. 13 dyrektywy 2008/115 i prawem do rzetelnego procesu sądowego, o którym mowa w art. 47 karty praw podstawowych, przyjęta przez państwo członkowskie praktyka, zgodnie z którą w postępowaniu wszczętym przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, w ramach wykonywania jego prawa do wniesienia środka odwoławczego, organy do spraw cudzoziemców nie wykonują prawomocnego orzeczenia sądowego nakazującego objęcie go natychmiastową ochroną prawną przed wykonaniem decyzji [tych organów], podnosząc, że dokonały one już wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen (SIS II) o zakazie wjazdu i pobytu, w wyniku czego obywatel państwa trzeciego będący członkiem rodziny obywatela Unii nie może osobiście wykonywać prawa do wniesienia środka odwoławczego ani wjechać na Węgry na czas trwania postępowania przed wydaniem prawomocnego orzeczenia w dotyczącej go sprawie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowacka

(Sprawa C-540/21)

(2021/C 431/12)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lindenthal, I. Rubene i A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez przyjęcie § 33a zákon č. 170/2018 Z. z. (ustawy nr 170/2018) dodanego przez zákon č. 136/2020 Z. z. z 20. mája 2020 (ustawę nr 136/2020 z dnia 20 maja 2020 r.) Republika Słowacka nie dopełniła swoich obowiązków wynikających z art. 12 ust. 2, art. 12 ust. 3 lit. b) oraz art. 12 ust. 4 w związku z art. 4 dyrektywy (UE) 2015/2302 (¹), oraz

— obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2302 podróżny ma prawo do rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie w przypadku nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które to okoliczności w znaczącym stopniu wpływają na realizację imprezy turystycznej lub które w znaczącym stopniu wpływają na przewóz pasażerów do miejsca docelowego. W rozumieniu ust. 3 lit. b) tego artykułu także organizator może rozwiązać umowę o udział w imprezie turystycznej, w przypadku gdy nie ma on możliwości zrealizowania umowy z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności.

Artykuł 12 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2302 stanowi, że w przypadku rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej organizator powinien dokonać wszelkich zwrotów na rzecz podróżnego bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie nie później niż w ciągu 14 dni od rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej. Jednocześnie art. 4 tej dyrektywy zakazuje państwom członkowskim wprowadzania przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w tej dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych, prowadzących do zróżnicowanego poziomu ochrony podróżnych.

Przyjmując zákon č. 136/2020 Z. z., którym sa doplňa zákon č. 170/2018 Z. z. o zájazdoch, spojených službách cestovného ruchu, niektorých podmienkach podnikania v cestovnom ruchu (ustawę nr 136/2020 o uzupełnieniu ustawy nr 170/2018 o wycieczkach zorganizowanych, powiązanych usługach turystycznych i niektórych warunkach prowadzenia działalności turystycznej), Republika Słowacka naruszyła art. 12 ust. 2, art. 12 ust. 3 lit. b) oraz art. 12 ust. 4 w związku z art. 4 dyrektywy.

Przepis § 33a ust. 7 zákon č. 170/2018 Z. z. (ustawy nr 170/2018) stanowi bowiem, że biuro podróży powinno porozumieć się z podróżnym co do zorganizowania zastępczej wycieczki najpóźniej do dnia 31 sierpnia 2021 r. W rozumieniu ust. 9 tego paragrafu, jeżeli biuro podróży nie porozumie się z podróżnym co do zorganizowania zastępczej wycieczki do dnia 31 sierpnia 2021 r., uznaje się, że odstąpiło ono od umowy wycieczki i powinno zwrócić podróżnemu wszelkie płatności, jakie przyjął na podstawie tej umowy, niezwłocznie, a w każdym wypadku najpóźniej do dnia 14 września 2021 r.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 września 2021 r. – Komisja Europejska / Tempus Energy Ltd, Tempus Energy Technology Ltd, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Sprawa C-57/19 P) (¹)

[Odwołanie – Pomoc państwa – System pomocy – Artykuł 108 ust. 2 i 3 TFUE – Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 – Artykuł 4 ust. 3 i 4 – Pojęcie „wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem” – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Brak wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014 – 2020 – Kodeks najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa – Kontakty „przedzgłoszeniowe” – Prawa proceduralne zainteresowanych stron – Rynek mocy wytwórczej energii elektrycznej w Zjednoczonym Królestwie]

(2021/C 431/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Tempus Energy Ltd, Tempus Energy Technology Ltd (przedstawiciele: J. Derenne i D. Vallindas, adwokaci, oraz C. Ziegler, Rechtsanwalt), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo F. Shibli, S. McCrory i Z. Lavery, następnie F. Shibli i S. McCrory, pełnomocnicy, których wspierali G. Facenna, QC, i D. Mackersie, barrister)

Interwenient popierający wnoszącą odwołanie: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyzna, pełnomocnik)